

- по член 6, параграфи 3 и 4 от 92/43/ЕИО ⁽¹⁾ на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна във връзка с член 7 от посочената Директива, що се отнася до отделните проекти за удвояване и/или благоустрояване на път М-501, съответстващи на траншове 1, 2 и 4, по отношение на специалната защитена територия за птиците ES 0000056 „Encinares del río Alberche у río Cofio“;
- и по Директива 92/43/ЕИО, съобразно с тълкуването ѝ в Решение на Съда от 13 януари 2005 г. по дело C-117/03 и в Решение на Съда от 14 септември 2006 г. по дело C-244/05, както и на задълженията, произтичащи от член 12, параграф 1, букви б) и г) от директивата, що се отнася до отделните проекти за удвояване и/или благоустрояване на път М-501, съответстващи на транш 1, по отношение на мястото, предложено като територия от значение за Общността ES3110005 „Cuenca del río Guadarrama“, и на траншове 2 и 4 по отношение на мястото, предложено като територия от значение за Общността ES3110007 „Cuencas de los ríos Alberche у Cofio“;
- Да се осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Предявеният от Комисията иск се отнася до проектите, одобрени, съответно —изпълнявани от испанските власти и свързани с удвояването или благоустрояването на околийски път М-501 (Община Мадрид). Комисията счита, че Кралство Испания не изпълнява, що се отнася до посочените проекти, задълженията си по Директива 85/337, в първоначалната или изменената ѝ редакция, и по Директива 92/43, съобразно с тълкуването ѝ в Решение на Съда от 13 януари 2005 г. по дело C-117/03 и в Решение на Съда от 14 септември 2006 г. по дело C-244/05.

⁽¹⁾ ОВ L 175, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 174.

⁽²⁾ ОВ L 206, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109.

Иск, предявен на 19 декември 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Италианска република

(Дело C-565/08)

(2009/C 55/19)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: E. Traversa и L. Prete)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

- Да се установи, че като предвижда разпоредби, които налагат на адвокатите задължението да спазват максимални тарифи, Италианската република не изпълнява задълженията си по член 43 ЕО и член 49 ЕО;
- да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Определянето на задължителни максимални тарифи за съдебните и извънсъдебни дейности на адвокатите представлява ограничение на свободата на установяване по смисъла на член 43 ЕО, както и ограничение на свободното предоставяне на услуги по смисъла на член 49 ЕО. Всъщност задължителна максимална скала, която трябва да се прилага независимо от качеството на извършената работа, от необходимите за извършването ѝ усилия и от понесените за осъществяването ѝ разходи, може да направи италианския пазар за юридически услуги непривлекателен за чуждестранни професионалисти. Следователно адвокатите, установени в други държави-членки, са разколебани да се установят в Италия или временно да предоставят там своите услуги.

На първо място, това се обяснява с факта, че задължението за адаптиране към нова тарифна система (при това твърде сложна) води до допълнителни разходи, които могат да възпрепятстват упражняването на основните свободи, признати от Договора.

На второ място, максималната граница на скалата представлява друга пречка пред свободното движение на юридическите услуги във вътрешния пазар, тъй като възпрепятства правилното възнаграждане на качеството на дейностите, упражнявани от адвокати, установени в различни от Италия държави-членки, което следователно разубеждава някои адвокати, изискващи по-високи хонорари от определените от италианската правна уредба в зависимост от характеристиките на италианския пазар, да предоставят временно своите услуги в Италия или да се установят в тази държава.

На последно място, сковаността на италианската тарифна система пречи на адвоката (включително този, който е установен в чужбина) да прави оферти ad hoc в специфични ситуации и/или на специфични клиенти, например да предлага определени юридически услуги на фиксирана цена или да предлага при обща тарифа съвкупност от юридически услуги, предоставяни в различни държави-членки. Ето защо италианското законодателство може да доведе до загуба на конкурентоспособност от установените в чужбина адвокати, тъй като ги лишава от ефикасни техники за проникване на италианския юридически пазар.

Освен това оспорваната мярка нито изглежда да е в състояние да постигне целите от обществен интерес, изтъквани от италианските власти, нито да е най-малко ограничителната за тази цел. По-специално тя не изглежда в състояние да гарантира достъпа до правосъдие на хората с по-ограничени възможности, или да гарантира защитата на получателите на юридически услуги, или пък да осигури доброто правораздаване. Тя не изглежда и пропорционална, като се има предвид обстоятелството, че съществуват други мерки, които изглеждат значително по-малко ограничителни по отношение на установените в чужбина адвокати и които са също толкова (или повече) в състояние да постигнат целите на защита, изтъквани от италианските власти.

Най-после, италианските власти не обясняват дали тези алтернативни мерки с по-малко ограничителен характер по отношение на установените в други държави-членки адвокати са били разгледани, нито излагат причините, поради които преследваният обществен интерес не би бил вече защитен от разпоредбите, които уреждат адвокатската професия в другите държави-членки на Общността.

Преюдициално запитване, отправено от Anotato Dikastirio (Кипър) на 22 декември 2008 г. — Symvoulio Apochetefseon Lefkosias/Anatheoritiki Archi Prosforon

(Дело C-570/08)

(2009/C 55/20)

Език на производството: гръцки

Запитваща юрисдикция

Anotato Dikastirio (Кипър)

Страни в главното производство

Ищец: Symvoulio Apochetefseon Lefkosias

Ответник: Anatheoritiki Archi Prosforon

Преюдициален въпрос

„Признава ли член 2, параграф 8 от Директива 89/665/ЕО правото на възложителите на съдебно обжалване на решенията за отмяна, приети от органите, отговорни за производствата по обжалване, когато тези органи не са съдебни органи?“

Иск, предявен на 22 декември 2009 г. — Комисия на Европейските общности/Италианска република

(Дело C-571/08)

(2009/C 55/21)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: W. Mölls и L. Pignataro)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

- Да установи, че като е предвидила минимална цена за цигарите, както и 120-дневен срок за одобряване на промени в цените на тютюневите изделия, Италианската република не е изпълнила задълженията по член 9, параграф 1 от Директива 95/59/ЕО (¹)
- да осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Относно минималната цена

Комисията поддържа, че с определянето на минимална цена за цигарите Италианската република е нарушила член 9, параграф 1 от Директива 95/59/ЕО (както и член 5 от Директива 72/464/ЕИО (²), която тя заменя и с която по същество е идентична). В посочената разпоредба е записан принципът, съгласно който производителите имат правото свободно да определят максималната цена на дребно на тютюневите изделия. По силата на този принцип държавите-членки не могат да упражняват дискреционна власт при определяне на максималните цени на дребно, позовавайки се на „контрол върху нивата на цените“, на „наблюдение на задължителните цени“ или на определяне на скала на цените съгласно член 9, параграф 2 от Директива 95/59/ЕО.

Минималната цена не може да бъде оправдана със съображения за опазване на общественото здраве. В действителност тази цел, взета пред вид от общностния законодател, може да бъде постигната чрез по-високо данъчно облагане на цигарите, като се използват данъчни параметри, адаптирани към ситуацията във всяка държава-членка.

Доводът на италианското правителство, основан на предпологаема опасност от повишаване, с прекалено високи или неадекватни на пазара цени, на незаконен трафик с контрабандни стоки или с подправени изделия също така е лишен от основание. Той се основава на обикновени изявления на италианското правителство, неподкрепени с доказателства, като това правителство не е обяснило начина, по който разликата в цената, получена от повишаването на облагането с данък би трябвало да увеличи измамите в много по-голяма степен, отколкото би се случило в ситуацията на прилагане на политика на минимални цени. Комисията твърди, че е от компетентност на всяка държава-членка да извършва, при спазване на общностното право, на необходимите проверки, за да осигури събирането на дължимите й данъци. Тази необходимост не може по никакъв начин да засегне задължението на държавите-членки да спазват разпоредбите на Директива 95/59/ЕО, включително на член 9 от нея.

Относно 120-дневния срок за одобряване на цените на тютюневите изделия

За да бъдат пуснати на пазара в Италия, цените на тютюневите изделия трябва да бъдат регистрирани в официалната скала на цените. Молбата за регистрация се изпраща в Ministero dell'Economia e delle Finanze — Amministrazione Autonoma dei Monopoli di Stato (AAMS) (Министерство на икономиката и финансите — Автономна администрация на държавния монопол). AAMS не разполага с дискреционни правомощия за одобряване на регистрацията. Според Комисията прекалено дългият срок от 120 дни, определен от италианските власти за